

ešte nižšie, stal sa človekom, ktorého považovali za zločínca, stal sa posledný z posledných. Dnes nám dáva veľký dar, zostupuje do chleba, aby malo z čoho žiť naše srdce. Srdce, ktoré pre lásku musí veľakrát zostupovať. Srdce, ktoré musí pochopiť, že v tomto živote dobro mnohokrát bude trestané, nie odmeňované. Neznechucujem sa, ako som pre urobené dobro nepochopený?

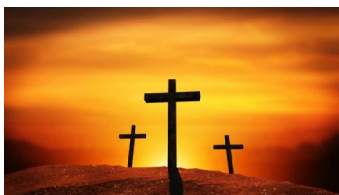
PIATOK 14.04.

„Ale Ježiš, keďže vedel všetko, čo malo naňho prísť, popodísiel a opýtal sa ich: „Koho hľadáte?“ Jn 18,4

Liturgia veľkého trojdnia nie je len pripomienkou udalostí, ktoré sa stali niekedy, ale je to sprítomňovanie samotnej udalosti. „Liturgia «obnovuje» udalosť!“ Nikto nemôže byť prítomný ako živý pri výročí svojej smrti. Kristus však áno, pretože vstal z mŕtvych. Iba on môže povedať: «Bol som mŕtvy, a hľa, žijem naveky vekov» (Zjv 1,18). Preto v týchto dňoch musíme byť opatrní, keď navštívime tzv. «hroby», aby sme si nevyslúžili takú výčitku, s akou sa obrátil Vzkriesený na ženy vo veľkonočné ráno: «Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi?» My neslávime iba nejaké výročie, my slávime tajomstvo. Pri liturgickom slávení „nejde o to, aby sme boli len účastní nejakéj spomienky, ale aby sme «prijali a pochopili» jej význam, aby sme sa z jednoduchých divákov stali aktérmi udalostí. Záleží však na nás, čo

si zvolíme v tejto dráme, kým chceme byť: či Petrom, či Judášom, Pilátom, alebo zástupom, či Šimonom Cirenejským, Jánom, alebo Máriou... Nik nemôže ostať nestranným; nezaujať žiaden postoj, lebo to by znamenalo vybrať si jasnú postavu – tú Pilátovu, ktorý si umýva ruky, alebo zástupu, ktorý v dialke «stál a díval sa» (Lk 23,35).

Ak sa nás cestou domov dnes večer niekto opýta: «Odkiaľ ideš? Kde si bol?» odpovedzme priamo, aspoň v našom srdci: «Z Kalvárie» (Cantalamessa)

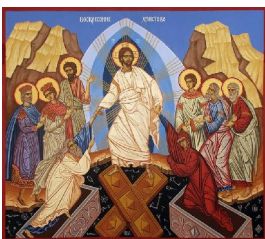
SOBOTA 15.03.

„Lebo ak sme s ním zrástli a stali sa mu podobnými v smrti, tak mu budeme podobní aj v zmŕtvychvstani. Vedť vieme, že náš starý človek bol s ním ukrižovaný, aby bolo hriechne telo zničené, aby sme už neotročili hriechu.“ Rim 6, 5-6

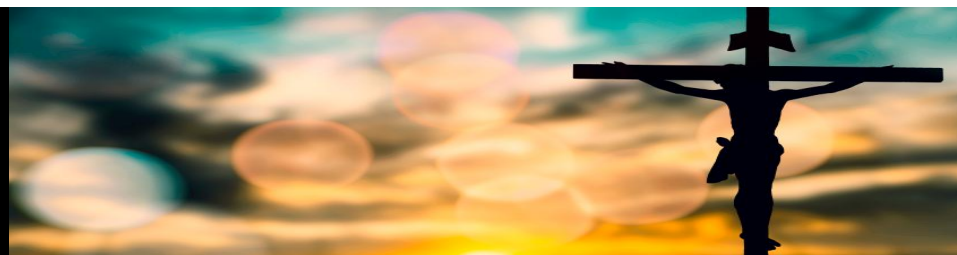
„Niektorí cirkevní otcovia zhrnuli celé tajomstvo vykúpenia do jedného obrazu. Predstav si, – hovoria – že sa na štadióne udiala jedna výnimočná bitka. Jeden čnostný a význačný muž sa postavil proti krutému tyranovi, ktorý držal celé mesto a jeho obyvateľov v otroctve. Po nesmiernej námahe a utrpení ho tento čnostný muž premohol.

Ty si stál za ohradou, nebojoval si, nevynaložil si žiadnu námahu, a ani si neutŕžil žiadne zranenie. Avšak, keď obdivuješ tohto čnostného človeka, ak sa raduješ spolu s ním z jeho víťazstva, ak mu nasadiš víťaznú korunu, podáš mu pravicu; teda, ak sa s ním natoľko raduješ, akoby to bolo tvoje vlastné víťazstvo hovorme ti, že istotne budeš mať aj ty účasť na víťaznej cene. Ale je tu niečo viac: Predstav si, že víťaz nepotrebuje a nežiada pre seba žiadnu cenu, ale túži nadovšetko, aby poctu a cenu za víťazstvo dostal ten, kto sa s ním teraz teší. Toto sa deje – hovoria Cirkevní otcovia – medzi Kristom a nami. On na križi premohol odvekého nepriateľa. Svätý Ján Zlatoústý to vyjadruje takto: «Naše meče nie sú zmáčané v krvi, nestáli sme v aréne, neboli sme zranení, ba ani sme ten boj nevideli; a hľa, dosiahli sme víťazstvo. On bojoval, my sme získali korunu víťazstva. Keďže sme aj my zvíťazili, napodobňujeme to, čo robia v tomto prípade vojaci: s radostným prevolávaním oslavujeme víťazstvo, spievajme oslavné hymny Pánovi». Lepšie ako týmto spôsobom sa nedá opísať význam liturgie, ktorú dnes slávime“.

Keď nedokážeme zomrieť, aby druhý žil, nechávame zomrieť druhých, pre pocit, že žijeme. OlivierClément

Partizánske – Šípok
Veľký týždeň 2017

Pôstne listy 2017

KVETNÁ NEDEĽA 09.04.

„Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.“ Lk 22,42

Na duchovných cvičeniach rozprávala istá Češka svoj životný príbeh. V čase komunizmu utiekla s mužom do Nemecka. Zohnali si prácu a počas si zaobstarali byť. Lenže jej muž začal chodiť s nejakou Nemkou a jedného dňa sa už nevrátil. Zostala teda sama. Nevzdala sa, zase si našla prácu, musela sa o seba postarať úplne sama. Postavila sa na vlastné nohy. Po istom čase išla po ulici a zbadala, že oproti nej kráča jej bývalý muž. Bol špinavý, zanedbaný. Keď si ju všimol, snažil sa jej vyhnúť, niekam utiecť. Nepodarilo sa mu to, už sa zrazili. Manželka sa pred ním zastavila a navrhla mu: „Vrät o tom, že Boh nás miluje a je sa!“ On sa nezmohol ani na od-poved. Zobrala ho teda za ruku a priviedla domov. Poslala ho do kúpeľne a našla mu nejaké čisté staré šaty, ktoré jej tam je aj o ľudskej biede, o našom

ešte po ňom ostali. Ponúkla mu večeru a on napokon zostal. Tá žena hovorí, že je najšťastnejšia na svete, lebo jej muž sa vždy rozplače, keď ju vidí. Nie je to však plač zo smútku, ale z vďačnosti!

Posledné udalosti Ježišovo života nie sú len o veľkej Bo-

hriechu. Ako sa s ním dokážeme vysporiadať. Skutočným kameňom úrazu duchovného života nie je hriech, človek je predsa tak slabý a Boh to vie, ale spôsob ako sa vyrovnávame z následkami hriechu. Ak to nedokážeme, stávame sa ľuďmi s kamenným srdcom. Pašie sú rozprávaním o Láске, ktorá je vždy ochotná podstúpiť aj veľké utrpenie, aby zmenila život človeka. Uvažujme v týchto dňoch často nad týmto kľúčovým príbehom ľudských dejín. Nechajme sa oslovit' Božou láskou, ale rovnako sa poučme aj z postáv, ktoré sú súčasťou evanjelia. Povzbudzujme svoju vieru tým, že dovoľme Ježišovi (pri spovedi) zvládať naše zlyhania.

Živ svoju vieru a tvoje pochybnosti zomrú od hladu. (E. C. McKenzie)

Požehnaný Veľký týždeň
prajú SALEZIÁNI

PONDELOK 10.04.

[Ježiš stoloval v dome Lazára, Marty a Márie. Keď Mária naliala Ježišovi na nohy drahú voňavú masť, Judáš namietal:] „Prečo nepredali tento olej za tristo denárov a nerozdali ich chudobným?“ Lenže to nepovedal preto, že mu šlo o chudobných, ale že bol zloděj. Mal mešec a nosil to, čo doň vkladali.“ Jn 12, 5-6

Leopold Stokowski dirigoval koncert Philadelphského orchestra. V jednej časti bola pasáž pre trubku, ktorá však mala hrať mimo hľadiska. Dvakrát prišlo to miesto, kde mala zaznieť trubka, dvakrát však nezaznela. Stokowski bol rozúrený. Cez prestávku namosúrený šiel hľadať trumpetistu, aby si to s ním vyriadil. Našiel ho - s rukami zviazanými za chrbtom a člena bezpečnostnej služby stojaceho nad ním: „Tento trkvas sa snažil hrať na trubke počas vášho koncertu. Nuž som mu v tom zabránil.“

Tak, ako dobromyseľný dozorca znemožnil Stokowského dielo, aj Ježiš mal okolo seba dobromyseľných ľudí, ktorí hamovali jeho dielo. Nerobím čosi podobné niekomu aj ja? Autor William Barclay hovorí o Máriinom pomazaní Ježišových nôh toto: „Judáš je svedkom skutku až nepochopiteľnej láskavosti; a nazve ho extravagantným utrácaním. Bol to jeden negatívny človek, ktorý sa pozeral negatívne na všetko okolo seba.“ Judášova reakcia je ilustráciou dôležitej myšlienky: Máme sklon vidieť situácie nie takými, akými sú, ale takými, akými sme my. Všetko filtrujeme cez prizmu svojho vlastného či už negatívneho alebo pozitívneho myslenia. Stávame sa tým, na čo myslíme. (Anonym) Mám v živote niečo, na čo som zmenil pohľad zásluhou týchto našich každodenných pôstnych zamyslení?

UTOROK 11.03.

[Pri poslednej večeri Ježiš sa] „zachvel v duchu a vyhlásil: „Veru, veru, hovorím vám: Jeden z vás ma zradí.“ Učenci sa pozerali jeden na druhého v rozpakoch, o kom to hovorí. Jn 13, 21-22

Zločinec visel na kríži a bol ospravedlnený pre jediné slovo. A Judáš, ktorý patril medzi apoštolov, stratil celé svoje postavenie za jedinu noc. Preto nech sa nik ne-

chváli svojimi dobrými skutkami, aký má vzťah s Ježišom, lebo všetci, čo sa spoliehajú na seba, padajú a dôsledkom pádu je potom zrada. Zradca sa považuje za horšieho než je nepriateľ. Nepriateľ je niekto, kto je vzdialený, kto napáda zvonku. Zradca je však niekto blízky, je to človek, ktorý má vzťah k tomu, koho zrádza. Zrádca toho, kto sa usiluje aj o jeho dobro. Zrádca svojho dobrodincu. Judáš skutočne mohol odísť - tak, ako to urobilo mnoho učeníkov. Ak by bol býval čestný, bol by odišiel. Namiesto toho ostal s Ježišom. Neostal kvôli viere alebo láske, ale s tajným úmyslom pomstiť sa Majstrovi. Čo nás prekvapuje, je to, že učenci nemali ani len potuchy o tom, že by Judáš plánoval Ježiša zradiť. Ako mohli žiť tak blízko pri ňom a byť takí slepí, že si nevšimli, čo sa odohráva v jeho vnútri? Naše vonkajšie slová a skutky môžu podviesť ľudí, ale nikdy nimi nepodvedieme Boha. Príde deň, keď sa každý dozvie, čo je v našom srdci. Lebo je zákonom ľudskej povahy, že čo je v našom vnútri si nájde spôsob, ako sa to stane viditeľ-

ným aj navonok. Je v mojom srdci niečo, o čom si neželám, aby sa to stalo viditeľným aj navonok a ukryvam to aj pred Bohom?

„Charakter sa najlepšie prejavuje vo veľkých momentoch, no tvorí sa v malých.“ (PhillipsBrooks)

STREDA 12.04.

A keď jedli, [Ježiš] povedal: „Veru, hovorím vám: Jeden z vás ma zradí.“ ...zradca Judáš sa opýtal: „Som to azda ja, Rabbí?“ Odpovedal mu: „Sám si to povedal.“ Mt 26, 21. 25

John Sherrill popisuje vo svojej knihe The Will-Power Problem (Problém pevnej vôle) o tom, ako sa pravidelne poddával istému pokušeniu. Vždy si povedal, že to bude poslednýkrát. Nikdy nebolo. Keď si po čase John uvedomil, že ho to celkom uchopilo, začal hľadať pomoc u psychiatra. Keď to nepomohlo, náhodou sa mu dostalo do rúk Písmo. Otvoril si ho náhodne na slovách z knihy Jozue (24, 15). Tieto mu pomohli zmeniť veci. Slová zneli: „...dnes si vyvoľte, komu chcete slúžiť“. Scherrill pochopil úryvok takto: «Rozhodni sa teraz! Nečakaj, až budeš pokúšaný. Vtedy bude už neskoro.“

Páter Cantalamessa raz hovoril anekdotu o alkoholikovi, ktorý dokázal prekonať svoju závis-

losť po tom, čo počul pasáž z Piesne piesní: „Tvoje láska je lahodnejšia ako víno.“

Judáš dokázal skryť svoj plán pred inými, no nie pred Ježišom. Toto mi umožňuje vidieť, ako Boh zachádza s hriešnikmi. Jedným z tajomstiev života je úžasný rešpekt Boha pred ľudskou slobodnou vôľou. Boh nás nenúti, aby sme sa zmenili. Boh nás k zmene pozýva, a to tak, že nám dáva príležitosť za príležitosťou, aby sme konečne otvorili svoje srdcia pred mocou milosti. Ježiš mal ten istý rešpekt pred Judášom. Urobil ho pokladníkom skupiny svojich učeníkov. Pri poslednej večeri mu vyhradil čestné miesto. Vedel by som si spomenúť na príklad, kedy Boh zachádzal podobne veľkoryso so mnou?

ŠTVRTOK 13.04.

Ježiš vo vedomí, že mu Otec dal do rúk všetko a že od Boha vyšiel a k Bohu odchádza, vstal od stola, zbliekol si odev, vzal plátennú zásteru a prepásal sa. Potom nalial vody do umývadla a začal umývať učeníkom nohy a utierať zásterou, ktorou bol prepásaný. Jn 13, 3-5

Ruský spisovateľ Lev Tolstoj rozpráva v krátkom príbehu o prísnom panovníkovi, ktorý žiadal od svojich kňazov a mudrcov, aby mu ukázali Boha, ktorého by mohol vi-

diť. Mudrcom sa nepodarilo vladárovo želanie splniť. Nakoniec jeden pastier, ktorý sa práve vrátil z poľa, sa ponúkol, že úlohu kňazov a mudrcov prijme. Kráľ sa od neho dozvedel, že jeho oči nie sú hodné, aby videli Boha. Preto chcel kráľ aspoň vedieť, čo Boh robí. „Aby som mohol na túto otázku odpovedať,“ povedal panovníkovi pastier, „musíme si vymeniť odev.“ Váhavo, ale zo zvedavosti po odpovedi, panovník súhlasil. Vtedy prišla odpoveď: „Presne toto robí Boh.“ Boží Syn, pravý Boh z pravého Boha, zanechal svoju Božskú nádheru: „zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu a stal sa podobný ľuďom, a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka, uponížil sa... až na smrť na kríži“ (por. Fil 2,6). Ako hovoria cirkevní otcovia, Boh uzatvoril posvätnú výmenu: vzal na seba to, čo bolo naše, aby sme my mohli získať to, čo bolo jeho - stať sa podobní Bohu.

Počas Vianoc, sme oslavovali to, ako sa stal Ježiš človekom, počas týchto dní si pripomíname, ako Ježiš zostúpil